

ningen, der ikke vilde føle det som en Lykke og Betsignelse for vort Samfund. Det vilde være en Lykke for dem, der endnu hver Dag føle den tungende Byrde ved at have Arbejdere, hvis Liv er udsat, uden at vedkommende Arbejdsgiver er tilstrækkelig velstillet til enten at kunne hjælpe ham, naar det sker, eller til at kunne forsikre ham til de meget høje Præmier, der nu forlanges af private Assuranceelskaber. Og denne Lov vilde ogsaa føles som en Lykke af dem, som nu ikke tænke derpaa, men som ved Lovens Fremkomst ville faa Djet op for, hvilken Fare vi alle i den Henseende leve under. Vi ere allerede paa den farligste Fareklasse solidariske. Vi give allerede gennem Staten til dem, der er i den højeste Fareklasse, nemlig til Færnbanerne. Til de andre Fareklasser viser det sig, at vi naturligt komme til at svare omtrent ens, for saa vidt vi ere Arbejdsgivere. Lad det da blive den fælles Klasse, det fælles Samfund, der kommer til at bære Byrderne. Derimod er jeg ikke enig med de Herrer, der have forelagt det første Forslag, Socialdemokratiets Forslag, naar de sætte ind i Forslaget en Bestemmelse om, hvorledes Pengene skulle staves til Veje. De sige, at Staten skal betale det hele; men Staten skal samtidig udskrive en ny Stat dertil. Det vil være en Hindring for Lovens Gennemførelse at indsætte en saadan Bestemmelse; thi et er, at vi paaligne Skatter, et andet, hvad vi bruge Statskassens Midler til. Lad os vente med de ny Skatter, til det viser sig, at Statskassen ikke har Raad til at udrede, hvad der skal udredes efter de Love, vi vedtage, saa skal jeg være meget villig til at gaa med til en Formue- og Vejlighedsstat, men lad os ikke saa den, før den er nødvendig, og helst først, naar vi kunne blive tvit nogle af de mest ubillige og urimelige Skatter, vi allerede have. Dette er mit Standpunkt i denne Sag. Jeg vil haabe, at mange ville slutte sig dertil; saa er der vist ikke Tvivl om, at vi maatte kunne faa gennemført denne Lov til Nytte og Betsignelse for vort Samfund.

Forslagsstilleren (S. C. Christensen): Den næstforegaaende Taler, det ærede Medlem fra Fredericia (Dusen) ytrede nogen Tvivl om, hvorvidt Forslagsstilleren vilde kendes ved sit Forslag. Men den Tvivl er ganske uberettiget. Jeg kendes meget gerne ved Forslaget og er en meget ivrig Tilhænger af dets Principper. Men baade da jeg forelagde dette Lovforslag og siden, da jeg indledede Behandlingen af Lovforslaget, sagde jeg, at Forslaget ikke var affattet af

mig, at det ikke i egentlig Forstand var mit Forslag, men snarere Tingets Ejendom, da det staar i Rigsdagstidenden. Dermed har jeg dog kun udtalt, hvad der virkelig er Sandhed, og jeg jagde det, fordi jeg ikke vilde tilegne mig Æren for Uarbejdelsen af Forslaget. Der er kun et Par Punkter, som jeg kunde ønske forandrede. Jeg foretog ikke disse Forandringer, før jeg forelagde Forslaget, fordi jeg ikke fandt det rigtig, men mente, at Udvalget siden kunde foretage de nødvendige Forandringer. Naar disse Par Punkter undtages, kendes jeg i øvrigt ved Forslaget og navnlig ved dets Principper, saa er der noget i Vejen i saa Henseende, kan det ærede Medlem holde sig til mig uden at behøve at være fornytt ved at skulle lede efter en Forslagsstiller.

Den højtærede Indenrigsminister fremkom i sit Foredrag forleden med en Ytring, som glædede mig. Den højtærede Minister fremsatte Grunden til, at Regeringen ikke siden 1892 havde fremsat noget Lovforslag om dette Emne, og denne Grund finder jeg fyldestgørende. Den højtærede Minister sagde, at han troede det var heldigt for Sagen, om den kom til at ligge i nogen Tid for at baade Regeringen paa sin Side og ogsaa Medlemmerne af Rigsdagen kunde — om han maatte bruge det Udtryk — saa Vejlighed til at klare deres Begreber angaaende denne Sag og maatte ogsaa komme til at indtage et andet Standpunkt til den, end de hidtil have indtaget. Jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister har set rigtig her, og det glæder mig, at den højtærede Minister sagde i Slutningen af samme Passus, at nu, da Sagen er kommen frem fra anden Side, vilde han selvfølgelig være villig til at forhandle om Sagen, saa vidt det stod i hans Magt. Det er en Udtalelse, som jeg lægger Vægt paa, og som glæder mig, fordi jeg saa haaber, at vi kunne komme til et Arbejde, hvorved det skal lykkes at udrette noget paa dette store og vigtige Omraade. Men medens den højtærede Indenrigsminister nu staar saaledes, staar derimod det ærede Medlem for Bræstv Amtis 6te Valgfreds (Vojen) paa et helt andet Standpunkt i denne Sag. Man kan i denne Sag om ham sige, at han har intet lært og intet glemt. Han staar endnu og forsvare det Forslag, som han i sin Tid ikke kunde føre igennem her i Tinget, uagtet han straks, da det kom til første Behandling, anbefalede det meget stærkt og sagde, at Landstinget i Grunden allerede havde gjort Arbejdet, der var ikke stort for Folketinget at gøre. Dette Forslag naaede saaledes ikke frem i den Række af socialpolitiske Forslag, som det lykkedes det ærede Medlem